

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΑΓΙΟΣ ΤΑΦΟΣ. Ἰδε σελίδα 374 καὶ 376.

ΤΟ ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΝ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ. Τὸ Ἀργοστόλιον εἶναι ἡ τανῦν πρωτεύουσα πόλις τῆς Κεφαλληνίας μιᾶς τῶν μεγίστων τῆς Ἰωνικῆς Ἑπτανήσου. Εἶναι δὲ πόλις χαρίεσσα ἔχουσα λιμένα ἄριστον, βαθύτατον καὶ ἀσφαλέστατον, βλέποντα πρὸς ἄρκτον, καὶ παρὰ τὸν αἰγιαλὸν κρηπῖδα πλατεῖαν καὶ ἀρίστην οὐ πρὸ πολλοῦ κατασκευασθεῖσαν. ἔχει δὲ καὶ γέφυραν λιθίνην ἐν ἔτει 1813 κατασκευασθεῖσαν διερχομένην ἐπὶ διάστημα 1,040 βημάτων καὶ συνάπτουσιν τὴν πόλιν μετὰ τῆς ἀπέναντι ὀχθῆς τοῦ κόλπου, ἐνθα ἄρχεται ὁδὸς κατασκευαστὴ ἄγουσα εἰς τὴν Μονὴν τοῦ ἁγίου Γερασίμου. Ὁ ἀριθμὸς τῶν κατοίκων αὐτῆς ἀναβαίνει εἰς 7,000. Ἰδε σελ. 124.

Η ΑΚΡΟΚΟΡΙΝΘΟΣ. Ἀκρόπολις τῆς Κορίνθου καλῶς τετειχισμένη, ἔχουσα τρεῖς σειρὰς δυνατῶν ὀχυρωμάτων καὶ κατὰ τὸ ἐσωτερικὸν οἰκίας πρὸς χρῆσιν τοῦ φρουράρχου καὶ τῶν ὑπ' αὐτὸν, καὶ πολλὰς δεξαμενάς ἐσκαμμένας ἐν τῷ βράχῳ καὶ δύο φυσικὰς πηγὰς, ὧν ἡ ἀνωτέρα ἡ πρὸς τὸ νότιον τοῦ λόφου εἶναι ἡ ἀρχαία Πειρήγη. Τὸ φρούριον τοῦτο δικαίως θεωρεῖται ὡς τὸ προπύργιον τῆς Πελοποννήσου, διότι πλὴν τοῦ Παλαμηδίου οὐδὲν ἕτερον τῶν φρουρίων τῆς Ἑλλάδος παραβάλλεται πρὸς αὐτὸ κατὰ τὴν ὀχυρότητα. Τὸ ἔτος 1821 παρεδόθη τὸ φρούριον τοῦτο ὑπὸ τῶν Ὀθωμανῶν διὰ συμβάσεως εἰς τὸν Δημήτριον Ὑψηλάντην. Δραπετευσάσης δὲ τῆς ἐν αὐτῇ φρουρᾷ κατεσχέθη αὐθις ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν, οἵτινες παρέδοσαν αὐτὸ μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς στρατιᾶς τοῦ Δράμαλη. Ἰδε σελ. 5.

ΤΟ ΑΛΣΟΣ ΤΩΝ ΜΟΥΣΩΝ. Ἦν ἐπὶ τοῦ Ἑλικῶνος τῆς Βοιωτίας ὄρους χιονώδους καὶ δεινῶδους καθιερωμένου εἰς τὰς Μούσας, ἐνθα ἦν καὶ ναὸς αὐτῶν. Ἰδε σελ. 264.

Ο ΑΛΦΕΙΟΣ ΠΟΤΑΜΟΣ. Εἷς τῶν μεγάλων τῆς Πελοποννήσου

ποταμῶν, ὠνομάσθη ὡς λέγουσιν οὕτω διότι ἐνομίζετο ὅτι εἶχε τὴν ἰδιότητα τοῦ θεραπεύειν τοὺς ἀλφούς (λευκὰς κηλίδας ἐπὶ τοῦ δέρματος καὶ κυρίως ἐπὶ τοῦ προσώπου). Ὁ ποταμὸς οὗτος πηγάζων ἀπὸ τῆς Ἀσίας κατέρχεται ἱκανὸν διάστημα ὑπὸ γῆν καὶ ἀνερχόμενος αὖθις ἐκβάλλει εἰς τὸν Κυπαρίσσειον κόλπον παρὰ τὴν Ὀλυμπίαν τῆς Ἡλίδος. Ἴδε σελ. 96.

ΟΙ ΔΕΛΦΟΙ. Ἦν τὸ πάλαι πόλις ἐπίσημος διὰ τὸ ἐν αὐτῇ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅπερ ἐθεωρεῖτο τὸ ἀψευδέστατον πάντων. Ἐκειτο δὲ κατὰ τὴν μεσημβρινὴν πλευρὰν τοῦ Παρνασσοῦ ἐπὶ τόπου πετρώδους καὶ θεατροειδοῦς ἔχοντος κατὰ κορυφὴν τὸ μαντεῖον καὶ τὴν πόλιν, ἥ ἐπλήρου κύκλον δεκαεῖς σταδίων. Ἦν δὲ τὸ μαντεῖον ἄντρον κοῖλον κατὰ τὸ βάθος καὶ οὐχὶ τοσοῦτον εὐρύστομον. Ἀνεφέρετο ἐξ αὐτοῦ πνεῦμα ἐνθουσιαστικὸν καὶ ὑπερέκειτο τοῦ στομίου τρίπους ὑψηλὸς ἐφ' ὃν ἀνέβαινε ἡ προφῆτις ἥτις δεχομένη τὸ πνεῦμα ἀπεθέσπιζεν ἑμμετρα καὶ ἄμετρα, ἅπερ ποιηταὶ ὑπουργοῦντες ἐν τῷ ναῷ ἐρύθμιζον εἰς μέτρα. Ἡ προφῆτις ὠνομάζετο Πυθία καὶ ἡ πόλις Πυθὼ ἀπὸ τοῦ πύθεσθαι = ἐρωτᾶν. Ἐπὶ τῆς θέσεως τῶν Δελφῶν κεῖται ἤδη τὸ χωρίον Καστρί. Ἴδε σελ. 238.

Η ΕΠΙΔΑΥΡΟΣ. Ἦν πόλις παρὰ θαλάσσιος κειμένη εἰς τὸν μυχὸν τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου καὶ βλέπουσα πρὸς ἀνατολὰς ἀπέναντι τῆς Αἰγίνης. Ἐπὶ τῆς θέσεως αὐτῆς κεῖται τανῦν χωρίον καλούμενον ὡσαύτως Ἐπίδαυρος. Ἐνταῦθα συνεκροτήθη ἡ πρώτη ἐθνικὴ τῶν Ἑλλήνων συνέλευσις προεδρεύοντος τοῦ Α. Μαυροκορδάτου. Ἴδε σελ. 17.

ΕΡΕΙΠΙΑ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ ΤΗΣ ΧΑΙΡΩΝΕΙΑΣ. Τὰ Ἐρείπια τῆς εἵρεως εἶρεν ὁ Δόδουελλ καθὼς καὶ τοῦ μικροῦ ἀλλὰ καλῶς διατηρουμένου θεάτρου τῆς Χαίρωνείας. Ἡ πόλις Χαίρωνειά ἐστιν ἐπίσημος ὡς πατρίς τοῦ Πλουτάρχου, καὶ διότι παρ' αὐτὴν Φίλιππος ὁ Μακεδὼν νικήσας τοὺς Ἀθηναίους, τοὺς Θηβαίους καὶ τοὺς Κορινθίους ἐγένετο κύριος τῆς Ἑλλάδος. Ἐπὶ τῆς θέσεως αὐτῆς κεῖται τανῦν χωρίον ὀνομαζόμενον Κάπραινα. Ἴδε σελ. 254.

ΕΡΕΙΠΙΑ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ ΤΗΣ ΣΠΑΡΤΗΣ. Τὸ θέατρον τοῦτο ἦν ἀξιοθέατος οἰκοδομὴ ἐκ λευκοῦ μαρμάρου κείμενον ἔξωθεν τῆς ἀγορᾶς πρὸς δυσμὰς οὐ μακρὰν τοῦ κenoταφίου τοῦ Βρασίδα. Ἴδε σελ. 23.

ΕΡΕΙΠΙΑ ΤΩΝ ΘΕΣΠΙΩΝ ΚΑΙ Ο ΕΛΙΚΩΝ. Θέσπειαι ἡ Θεσπιαὶ ἦν ποτε πόλις πρωτεύουσα κειμένη κατὰ τὰς πρὸς μεσημβρίαν ὑπωρείας τοῦ Ἑλικῶνος ὄρους καθιερωμένου εἰς τὰς Μούσας, ἐν ᾧ καὶ διητῶντο. Ἐπὶ τῆς θέσεως τῶν Θεσπιῶν κεῖται τὸ νῦν λεγόμενον Ἐρημόκαστρον ἐνθα εὐρέθησαν διάφορα ἐρείπια καὶ κίονες καὶ τινες ἐπιγραφαί. Ἴδε σελ. 204.

ΕΡΕΪΠΙΑ ΠΥΡΑΜΙΔΟΣ ΕΙΣ ΑΡΓΟΣ. Ἰδε σελ. 13.

ΕΡΕΪΠΙΑ ΤΙΡΥΝΘΟΣ. Τὰ Ἐρείπια τῆς ἀρχαίας ταύτης πόλεως ἀπέχουσι 50 λεπτά τῆς Ναυπλίας. Εἰσὶ δὲ λείψανα τειχῶν συγκειμένων ἐκ λίθων μεγάλων καὶ καλούμενα κυκλώπεια, διότι ὑπέλαβον αὐτὰ ὡς ἔργον τῶν πάλαι μυθευομένων Κυκλώπων. Ἰδε σελ. 15.

Η ΚΕΡΚΥΡΑ. Ἡ Κέρκυρα, κοινῶς Κορφοί, πόλις πρωτεύουσα τῆς ὁμωνύμου νήσου καὶ πάσης τῆς Ἑπτανήσου. Ὁ ἀριθμὸς τῶν κατοίκων αὐτῆς ἀναβαίνει εἰς 18,000 καὶ τὸ κλίμα εἶναι ὑγιεινότατον. ἔχει δὲ λιμένα μικρὸν μὲν, ἀλλ' ἀσφαλέστατον παρ' ὃν ἐκτείνεται μεγαλοπρεπὲς ἐπίπεδον, ἐφ' οὗ εἰσι τὰ κάλλιστα ἀρχεῖα οἰκοδομηθέντα πρό τινων ἐτῶν ἐπὶ τοῦ ἀρμοστοῦ Θωμᾶ Μαιτλάνδου. Ἰδε σελ. 105, 114, 121, 129.

ΟΙ ΛΕΟΝΤΕΣ ΤΩΝ ΜΥΚΗΝΩΝ. (ἈΚΡΟΠΟΛΙΣ ΤΩΝ ΜΥΚΗΝΩΝ). Οἱ λέοντες οὗτοι εἰσὶ γεγλυμμένοι ὀρθίως καὶ ἄνευ κεφαλῶν κατὰ τὸ βόρειον μέρος μεγάλου τριγωνικοῦ λίθου κειμένου ἐπὶ τοῦ ἀνωφλίου τῆς πύλης τῶν Μυκηνῶν ἥτις σήμερον καλεῖται πόρτα τῶν λεόντων. Εἶναι δὲ τὸ ἀρχαιότατον ἔργον τῆς γλυφικῆς καὶ τὸ μόνον τῆς Κυκλωπείου ἐποχῆς. Ἰδε σελ. 9.

Ο ΝΑΟΣ ΤΗΣ ΣΟΥΝΙΑΔΟΣ ΑΘΗΝΑΣ. Ὁ ναὸς οὗτος ἔκειτο ἐπὶ τῆς ὑψηλοτέρας κορυφῆς τοῦ ἀκρωτηρίου Σουνίου καὶ ἡ εἰς αὐτὸν ἀνάβασις ἐγένετο διὰ τριῶν βαθμίδων. Τὰ προπύλαια καὶ ὁ ναὸς ἦσαν κατὰ τὸ σχέδιον τοῦ ἐν τῇ ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν Παρθενῶνος, καὶ ἦν ἐν μικρῷ ἢ αὐτῇ τῶν προπυλαίων πρὸς τὸν ναὸν ἀναλογία. Τὰ σωζόμενα λείψανα τοῦ ναοῦ τούτου εἰσὶ 14 κίονες Δωρικῆς τάξεως ἐκ λευκοῦ Παρίου λίθου ἱστάμενοι εἰσέτι ὀρθοὶ καὶ εἰς ἄκρον βεβλαμμένοι. Ἐκ τῶν λειψάνων τούτων τὸ ἀκρωτήριον ἔλαβε τὸ ὄνομα Κάβο-κολόνες. Ἰδε σελ. 2.

ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΝΕΜΕΑΙΟΥ ΔΙΟΣ. Ὁ ἀξιοθέατος οὗτος ναὸς ἐπὶ Πausανίου δὲν εἶχεν οὔτε ὄροφον οὔτε ἄγαλμα οὐδέν. Ἐπὶ τῆς θέσεως τῆς Νεμέας εὐρέθησαν διάφορα τεμάχια κιόνων Δωρικῆς τάξεως ἀποτελοῦντά ποτε μέρος τοῦ ναοῦ τοῦ Νεμεαίου Διὸς, ὅς ἦν ἐξάστυλος. Ἰδε σελ. 7.

ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΔΙΟΣ ΕΙΣ ΑΙΓΙΝΑΝ. Τοῦ ναοῦ τούτου κειμένου ἐπὶ κορυφῆς λόφου μίαν ὥραν ὡς ἔγγιστα ἀπέχοντος ἀπὸ τοῦ πρὸς ἀνατολὰς αἰγιαλοῦ καὶ τρεῖς ὥρας ἀπὸ τῆς χώρας σώζονται εἰσέτι 33 κίονες Δωρικῆς κατασκευῆς. Ἡ δὲ Αἶγινα κεῖται κατὰ τὸ μέσον τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου ἔχουσα περίμετρον $4 \frac{1}{2}$ μιλίων γεωγραφικῶν,

καὶ κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως ἐχρημάτισε μέχρι τινὸς καθεῶρα τῆς κυβερνήσεως. Ἴδε σελ. 19.

ΝΑΥΠΑΛΙΟΝ. Πόλις εἰς τὸν μυχὸν τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου κειμένη ἀπὸ Ναυπλίου υἱοῦ τοῦ Ποσειδῶνος ἔχουσα τὸ ὄνομα. Εἶναι πρωτεύουσα τοῦ νομοῦ τῆς Ἀργολίδος καὶ κατοίκους ἔχει 3,500 περίπου. Εἰς τὸν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνα ἡ πόλις αὕτη ἔχει ἱστορικὴν ἀξίαν καὶ τὰ φρούρια αὐτῆς εἶναι τὰ ὀνομαστότερα τῆς Ἑλλάδος. Ἴδε σελ. 227.

ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ. Τὸ μέγιστον ὄρος τῆς Φωκίδος ὀλίγον ἀπέχον τοῦ ἐν Βοιωτίᾳ Ἑλικῶνος ὀνομασθέν οὕτω ἀπὸ Παρνασσοῦ υἱοῦ τῆς νύμφης Κλεοδώρας καὶ δύο πατέρων, Ποσειδῶνος καὶ Κλεοπόμπου. Ἦν δὲ τὸ ὄρος τοῦτο καθιερωμένον εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, τὰς Μούσας καὶ τὸν Διόνυσον. Ἐπ' αὐτοῦ ἔκειτο ἡ πόλις Δελφοὶ καὶ τὸ περιώνυμον μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἴδε σελ. 322.

ΠΕΔΙΑΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΡΩΝ. Ἡ Μεγαρίς ὀκτῶ γεωγραφικῶν τετραγωνικῶν μιλίων ἐμβαδὸν ἔχουσα ἐθεωρήθη ἐν παντὶ καιρῷ ὡς ἀξία λόγου διὰ τὴν θέσιν αὐτῆς τὴν συνάπτουσαν τὴν στερεὰν Ἑλλάδα μετὰ τῆς Πελοποννήσου καὶ διὰ τὴν ἐπίσημον πρωτεύουσαν πόλιν αὐτῆς, τὰ Μέγαρα, ἧς σώζονται μόνον λείψανά τινα τῶν τειχῶν καὶ τινα ἴχνη τῶν οἰκοδομῶν τῆς πόλεως. Ἴδε σελ. 3.

ΠΕΔΙΑΣ ΤΗΣ ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ. (ΣΤΑΔΙΟΝ ΤΗΣ ΜΕΣΣΗΝΗΣ. Ἴδε σελ. 27.) (ΚΛΕΨΥΔΡΑ, Ἴδε σελ. 29.) Ἡ Μεσσηνία κεῖται κατὰ τὸ νοτιοδυτικὸν τῆς Πελοποννήσου οὖσα ὁ εὐγειότερος, εὐφορώτερος καὶ τερπνότερος αὐτῆς τόπος. Οἱ Μεσσήνιοι τὸ πάλαι ἠγωνίσθησαν γενναίως ἐπὶ πολὺν χρόνον κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν μαχόμενοι ὑπὲρ τῆς ἑαυτῶν αὐτονομίας καὶ ὁ διαπρέψας ἐν αὐτοῖς ἦρως διὰ τὰ ἑαυτοῦ κατορθώματα ὀνομάζεται Ἀριστομένης. Ἴδε σελ. 25.

ΠΕΔΙΑΣ ΤΗΣ ΣΠΑΡΤΗΣ ΚΑΙ Ο ΤΑΥΓΕΤΟΣ. Ὁ μὲν Ταύγετος τῶν ἐπισημοτέρων ἐστὶν ὄρέων τῆς Ἑλλάδος, ὅπερ ἄρχεται ἀπὸ τοῦ Λυκαίου ὄρους τῆς Ἀρκαδίας καὶ περατοῦται κατὰ τὰς μεσημβρινὰς παραλίας. Ἡ δὲ Σπάρτη τῶν ἐνδοξοτάτων ἐγένετο πόλεων διὰ τε τὴν νομοθεσίαν τοῦ Λυκούργου, τὸ μάχιμον τῶν κατοίκων αὐτῆς καὶ τὴν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος αὐτῆς κυριαρχίαν. Μεταξὺ τῶν ἐρειπίων τῆς Σπάρτης καὶ τῆς νῦν πόλεως τοῦ Μιστρᾶ ἐκτείνεται χαριεστάτη καὶ εὐφορωτάτη πεδιάς οὖσα ἐκ τῶν τερπνοτέρων τῆς Ἑλλάδος, κατακοσμουμένη ὑπὸ πλήθους ἐλαιοδένδρων, μωρεῶν, πορτοκαλεῶν καὶ ἀμπελώνων καὶ ἀρδευομένη κατὰ τὸ πλεῖστον αὐτῆς μέρος. Ἴδε σελ. 21.

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ. Λιμὴν ἐπίσημος τῆς Ἀττικῆς μίαν ὥραν ἀπέχων τῶν Ἀθηνῶν. Κατωκίσθη ἀπὸ τοῦ 1835 καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν κατοίκων ἀναβαίνει τὰ νῦν εἰς 5,000. Ὠραία προκυμαία, ἀποθῆκαι, οἰκίαι κομψαὶ καὶ λιθόκτιστοι καὶ πέντε ἐκκλησίαι κοσμοῦσι τὸν Πειραιᾶ. Ἰδε σελ. 178.

ΠΟΡΟΣ. Νῆσος εἰς τὸν Σαρωνικὸν κόλπον κατέμπροσθεν τοῦ λιμένος τῆς Τροιζῆνος ἔχουσα περίμετρον 7-8 μιλίων Ἀγγλικῶν. Ἐνταῦθα εἰσὶ τὰ νεώρια καὶ ὁ ναύσταθμος τῆς Ἑλλάδος. Σώζονται δὲ ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ ἔτι καὶ νῦν ἑρείπια τοῦ ναοῦ τοῦ Ποσειδῶνος. Ἰδε σελ. 210.

ΣΤΡΑΤΟΣ ΙΑΠΩΝΙΑΣ. Πεζικόν. Ἰδε σελ. 228. Ἀρχηγὸς στρατοῦ ἐν μεγάλῃ στολῇ, Ἰδε σελ. 340.

Η ΣΤΥΞ. Παρὰ τὴν Νώνακριν πόλιν τῆς Ἀρκαδίας ὑπῆρχε κρημνὸς ἐξ οὗ ἔσταζεν ὕδωρ καλούμενον ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ὕδωρ τῆς Στυγός. Τὸ ὕδωρ τοῦτο ἔφερε θάνατον καὶ εἰς ἀνθρώπους καὶ εἰς πᾶν ἄλλο ζῶον, καὶ λέγεται ὅτι αἱ πρῶται ἀπ' αὐτοῦ πιοῦσαι αἶγες ἀπωλέσθησαν. Εἶχε δὲ πρὸς τούτοις τὸ ὕδωρ τοῦτο τὴν δύναμιν τοῦ συντρίβειν τὸν ὕελον καὶ τὸν κρύσταλλον καὶ τὰ κεράμια ἢ λίθινα σκεύη. Τὰ δὲ κεράτινα καὶ ὀστέινα καὶ ὁ σίδηρος καὶ ὁ χαλκὸς καὶ ὁ μόλυβδος καὶ ὁ κασσίτερος καὶ ὁ ἄργυρος καὶ ὁ χρυσὸς καὶ τὸ ἤλεκτρον ἐσήποντο ὑπ' αὐτοῦ. Εἰς τὸ τῆς Στυγός ὕδωρ, ὡς λέγει Ὅμηρος, ὤμνουν οἱ θεοὶ τὸν τρομερὸν καὶ ἀμετάτρεπτον ὄρκον. Ἰδε σελ. 31.

ΣΥΡΟΣ. Μία τῶν κυκλάδων νήσων ἔχουσα 25 μιλίων περίμετρον καὶ ἀξιόλογον λιμένα. Ἀσημος τὸ πρότερον ἢ νῆσος ἔλαβεν ἐπισημότητα μετὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1821, διότι παρὰ τὸν λιμένα αὐτῆς ἐκτίσθη ἡ Ἑρμούπολις ἣτις κατέστη τὸ κέντρον τοῦ ἐμπορίου τῆς Ἑλλάδος. Πρωτεύει δὲ καὶ τοῦ νομοῦ τῶν Κυκλάδων. Ἰδε σελ. 194.

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΟΥ ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΟΣ. Ἐν Μυκῆναις εἰσὶ θάλαμοι ὑπόγειοι ὠκοδομημένοι κοινοειδῶς ἐκ λίθων ὀγκωδῶν ἴσου μεγέθους. Τούτους ὀνομάζουσι τάφον τοῦ Ἀγαμέμνονος. Διαφωνοῦσι δὲ οἱ περὶ τὰ τοιαῦτα δεινοὶ, εἰ ἀληθῶς ἐτέθαπτο ἐν αὐτοῖς ἥρως Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων. Ἰδε σελ. 11.

ΤΡΟΦΩΝΙΟΥ ΑΝΤΡΟΝ. Τοῦτο κεῖται παρὰ τὴν Λεβαδίαν πόλιν τῆς Βοιωτίας, καὶ ἦν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις μαντεῖον περιώνυμον, εἰς ὃ κατήρχετο ὁ βουλόμενος νὰ λάβῃ χρησμὸν παρὰ τοῦ Τροφωνίου, ἀφοῦ πρότερον καθυπεβάλετο εἰς τὰς νενομισμένας τελετάς. Ἰδε σελ. 192.